

Arrest

nr. 189 195 van 29 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 18 januari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 januari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster werd op 5 januari 2017 aangetroffen in illegaal verblijf tijdens een verkeerscontrole uitgevoerd door de politie van Antwerpen.

Op dezelfde dag treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

[...]

nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 13.01.2017.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

- 1 ° *wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- *artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van haar arrestatie.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster op,

*“- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/14, §3 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN ARTIKEL 62 VREEMDELINGENWET EN ARTIKEL 3 VAN DE WET INZAKE DE
FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN”*

Zij betoogt als volgt:

“1. Voorafgaandelijk: verzoeker heeft een belang dat huidig middel wordt beoordeeld in het kader van de vordering tot schorsing en nietigverklaring.

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2 Vreemdelingenwet).

In het bijzonder wijst verzoekster erop dat de verwerende partij, wanneer hij toepassing maakt van een gebonden bevoegdheid nog steeds een termijn dient op te leggen om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 74/14 Vreemdelingenwet. Deze termijn bedraagt 30 dagen. Enkel op basis van een discretionaire bevoegdheid kan hiervan worden afgeweken.

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2 Vreemdelingenwet). Dit geldt des te meer nu verzoeker van zijn vrijheid werd beroofd in het kader van de een gedwongen terugkeer.

Dit levert verzoeker een duidelijk voordeel op, waardoor hij hieraan een belang ontleend. Dit geldt in het bijzonder in huidige situatie.

2. In zoverre zou worden geoordeeld dat bovenvermeld uiteenzetting niet kan worden weerhouden, quod non, wijst verzoekster op het volgende.

In toepassing van artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet stelt letterlijk: "De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten".

De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: "Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1".

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°).

Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: "Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1".

3. Indien de verwerende partij toepassing maakt van een restrictieve omschreven geval in artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, dan dient de beslissing tot verwijdering "een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn" te bepalen (artikel 74/14, §3 in fine Vreemdelingenwet).

Het komt binnen de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij toe om een termijn te bepalen. De motieven tot het bepalen van de termijn, dienen expliciet opgenomen te worden, gelet op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Echter, de bestreden beslissing bevat geen motieven om de keuze voor een termijn te verantwoorden terwijl de verwerende partij ook een termijn van minder dan zeven dagen kon opleggen dan wel de termijn van dertig dagen.

In de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde erop gewezen dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort op het moment van haar arrestatie en dat zij geen gekend of vast adres heeft. Deze motieven kunnen eveneens van toepassing zijn om een termijn van minder dan zeven dagen op te leggen. Dit is op zich geen reden om reeds een termijn van nul dagen op te leggen. Er dient nadien nog gevolg te worden gegeven aan de tweede discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde, met name het opleggen van "een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn".

De motieven voor het ondersteunen van de exacte termijn zijn niet gegeven.

Bovendien kunnen deze motieven niet als "evident" worden beschouwd. De gegeven motieven zijn immers mogelijk voor een termijn van evengoed minder dan zeven dagen (bv. zes dagen) op te leggen. De wetgever heeft bovendien expliciet voorzien dat ook in het geval toepassing wordt gemaakt van artikel 74/14, §3 een termijn van minder dan zeven dagen kan worden opgelegd.

Het is aan de bevoegde overheid om in concreto te motiveren voor welke termijn men uiteindelijk kiest.

Verzoekster wordt hierdoor niet in de mogelijkheid gesteld kennis te nemen van de redenen tot het opleggen van een exacte termijn, terwijl dit zeer verstrekkende gevolgen heeft (met name de vasthouding van verzoeker).

4. De verzoekende partij wijst op een recent arrest van uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 24 juni 2016 waarbij bovenvermelde principes werden bevestigd.

In deze zaak werd een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten zonder enige termijn, waarbij werd verwezen naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet zonder dat er evenwel een formele motivering werd opgenomen in de bestreden beslissing over de opgelegde termijn:

De verwerende partij kan niet voorhouden dat het door haar geciteerde tweede lid van voormeld artikel 74/14, § 3 geen twee mogelijkheden bevat, met name of het bepalen van "een termijn van minder dan

zeven dagen" of het bepalen van "geen enkele termijn". De Raad herhaalt dat de gemachtigde discretionair oordeelt of hij opteert voor zulke "termijn van minder dan zeven dagen" (die dus kan gaan van één dag tot zes dagen) of voor "geen enkele termijn", en hij zodoende over zijn discretionair gemaakte keuzes formeel dient te motiveren. Zoals reeds herhaaldelijk gesteld, kan de verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet (en bijbehorende feitelijke elementen) zowel de grondslag zijn voor "een termijn van minder dan zeven dagen" als voor "geen enkele termijn". Deze verwijzing op zich laat de verzoekende partij aldus niet toe de redenen te begrijpen waarom de gemachtigde in casu specifiek voor "geen enkele termijn" heeft geopteerd, terwijl dit nochtans de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is. Zodoende moet prima facie worden aangenomen dat de gemachtigde afzonderlijk diende te motiveren aangaande de "exacte termijn van nul dagen". Zoals de verzoekende partij terecht aanvoert, is dit in casu niet gebeurd, waardoor een schending van de formele motiveringsplicht samengelezen met artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet prima facie aannemelijk wordt gemaakt"

(Arrest 24 juni 2016, nr. 190 288)

Ook in een zeer recent arrest van uw Raad zijn deze principes bevestigd:

De Raad herhaalt dat de gemachtigde in het kader van artikel 74/14, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet, discretionair oordeelt of hij opteert voor zulke "termijn van minder dan zeven dagen" (die dus kan gaan van één dag tot zes dagen) of voor "geen enkele termijn", en hij zodoende over zijn discretionair gemaakte keuzes formeel dient te motiveren. De discretionaire bevoegdheid inzake het bepalen van de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek impliceert hoe dan ook een nauwgezette motiveringsplicht. Er is overeenkomstig artikel 74/14, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet dan ook een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van de termijn voor vrijwillig vertrek afdoende motiveert.

(Arrest 14 december 2016, nr. 179 398)

Hoewel er geen precentenrechtspraak geldt, is de juridische redenering wel identiek.

De verzoekende partij verwijst naar twee verslagen van de auditeur bij de Raad van State, gevoegd aan huidig verzoekschrift onder stuk 3. Beide verslagen zijn opgesteld in twee hangende procedures bij de Raad van State.

In beide verslagen wordt bovenstaande uiteenzetting van verzoeker bevestigd:

(...)

(verslag, pagina 5; stuk 3)

5. Besluit: een schending dient daarom te worden vastgesteld van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen samengelezen met artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

2.3. Kernpunt van verzoekers betoog is dat de verwerende partij in gebreke is gebleven om te motiveren waarom ze een bevel om het grondgebied te verlaten uitvaardigt met een uitvoeringstermijn van 0 dagen, daar waar artikel 74/14, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat in de in artikel 74/14, §3, eerste lid van dezelfde wet voorziene hypothesen, waaronder 1° waarvan in casu toepassing wordt gemaakt, de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn bepaalt indien de verwerende partij ervoor opteert om af te wijken van de termijn van dertig dagen zoals voorzien in §1 van dezelfde bepaling.

2.4. Verzoeker kan geheel worden gevolgd in zijn betoog. Uit artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet volgt duidelijk dat de verwerende partij een dubbele keuze heeft, met name in de in § 3, eerste lid van dezelfde bepaling opgesomde gevallen kan ze ervoor opteren om een uitvoeringstermijn op te leggen voor het bevel om het grondgebied te verlaten die afwijkt van de normale uitvoeringstermijn van dertig dagen en in dat geval kan ze ervoor opteren om een uitvoeringstermijn op te leggen gaande van 6 dagen tot 0 dagen. Dergelijke keuzemogelijkheden gaan gepaard met de plicht om te motiveren waarom wordt geopteerd voor een termijn die afwijkt van de termijn van dertig dagen, en minstens om te motiveren waarom wordt geopteerd voor 0 dagen – zijnde de meest ingrijpende inperking van de termijn – in plaats van 1 tot 6 dagen. Deze beoordeling dringt zich des te meer op, gezien de gekozen termijn van 0 dagen conform artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aanleiding geeft tot het opleggen van een inreisverbod. De betrokken bepaling stelt immers, ‘*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen: 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; [...]*’.

De Raad wijst er te dezen nog op dat wanneer de toepasselijke regelgeving het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, het bestuur verplicht is zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de

verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185*).

2.5. Het verweer in de nota met opmerkingen kan hieraan geen afbreuk doen. Hierin wordt gesteld:

“Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing geen motieven zou bevatten die de in casu gegeven ‘vrijwillige’ vertrektermijn van 0 (nul) dagen verantwoordt, terwijl het afwijken van de vertrektermijn van dertig dagen (artikel 74/14 § 1 Vw.) dan wel van de vertrektermijn van (minder dan) zeven dagen, een bijzondere motivering vereist.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing omtrent het niet toekennen van enige termijn voor vrijwillig vertrek, wel degelijk op expliciete wijze gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing.

Inderdaad staat in de bestreden beslissing het volgende vermeld:

“Artikel 74/14 reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan: “artikel 74/14 § 3, 1° er bestaat een risico op onderduiken... Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.”

Bijgevolg kan verzoekster niet gevolgd worden in haar betoog dat er geen motivering voor het niet toekennen van een termijn om het grondgebied te verlaten zou zijn gegeven.

Voor zoveel als nodig wordt opgemerkt dat verzoekster de voornoemde motieven om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, i.e. het gegeven dat verzoekster geen gekend of vaste verblijfplaats heeft in België en dat er een reëel risico op onderduiken bestaat, niet betwist.

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris om geen vertrektermijn toe te kennen, werd dan ook afdoende gemotiveerd en doorstaat tevens de redelijkheidstoets.”

De verwerende partij kan niet worden gevolgd in haar verweer. Door in de bestreden beslissing op te nemen dat er een risico bestaat op onderduiken en dat verzoekster geen gekend of vast verblijfsadres heeft, maakt de verwerende partij niet duidelijk waarom ze afwijkt van de termijn van dertig dagen, minstens maakt ze niet duidelijk waarom ze ervoor opteert om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven met een uitvoeringstermijn van 0 dagen in plaats van 1 tot 6 dagen. Het gegeven dat de verzoekende partij niet betwist dat er een reëel risico op onderduiken bestaat doet dan ook niet ter zake. Het niet hebben van een gekend of vast verblijfsadres leidt ook niet op een evidente wijze tot het herleiden van de uitvoeringstermijn van een bevel om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen.

De overtuiging van de verwerende partij ten slotte dat ze wel degelijk heeft voldaan aan de formele motiveringsplicht volstaat te dezen niet.

2.6. Het eerste middel is gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Immers, het rechtsverkeer is niet gediend met een bevel om het grondgebied te verlaten waarvan enkel de uitvoeringstermijn van 0 dagen wordt vernietigd. Een bevel om het grondgebied te verlaten moet immers conform artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet steeds een indicatie bevatten over de uitvoeringstermijn, namelijk van 0 tot 30 dagen en het komt de Raad niet toe dit te gaan bepalen in de plaats van de verwerende partij, wanneer de uitvoeringstermijn van 0 dagen wordt vernietigd. Voor de rechtszekerheid wordt het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook in zijn geheel vernietigd. Derhalve dringt een bespreking van het tweede middel zich niet op.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 januari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA